

Felvidéki Híradó.

POLITIKAI HETILAP

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "
Egyes szám ára 20 fillér.	

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, a hirdetései és előfizetési pénzek a kiadóhivataira cizmeve Turócszentmártonba küldendők.

— Hirdetéseket legutányosabban, árszabály szerint. — Lapunk számára hirdetéseket — eredeti árában — minden bel- és külföldi hirdetői iroda elfogad. Nyiltír soronként 40 fillér.

A községi élet.

Vég nélkül eszálódik, aki azt hiszi, hogy a községi élet eszeménye csupán az adminisztráció pontosságában, gyorsaságában rejlik.

Nem! E kis világban igazi élet mindaddig nem lesz, míg azt is rendelni, parancsolni kell, hogy a nép csináljon jó, utat egészségének fentartásáról gondoskodjék, ne árulja elvét, hitét, vótumát, hanem tünepelje meg a vasárnapot, gyermekét taníttassa, gyógyíttassa stb., azt csak akkor fogjuk feltalálni, ha a becsületesség közszüksége lesz, a józanságot éretnyek, az őszinteséget lelki kincsnek fogja tekinteni s ha az állam, a vármegye, a község iránti kötelezések a polgároknak nem a törvények, a rendeletek parancsszavára ébrednek fel, de azokat, mint a kenyeret és vizet, önszükségletnek tekintik, e kis világban akkor lesz igazi élet, ha minden polgára érzi, hogy ő elsősorban magáért köteles lenni, hatni az általános jólét érdekében és egy jövő nemzedék boldogságát készíti elő, ha a közügyek előmozdításán fáradozik.

A községi jegyzőnek hivatása tehát nem ott végződik, hogy a törvény, a rendelet helyes végrehajtásáról gondoskodott, hanem itt kezdődik, mert ennél sokkal nemesebb hivatása: a községi élet társadalmi működésének irányítása, vezetése azon czélból, hogy e kis világban a jó a rossz felett győzelmet arasson s e végből mindazt, ami a község belső életének tisztaságát, becsét ad, szünet nélkül gondozza, ápolja. Legszenbobb, legnemesebb kötelessége ez a községi jegyzőnek, miután a községi társadalmi élet becsületessége, tisztessége s nemes törekvése képezi az állami jólétnek alapját, a magyar nemzeti élet fejlődésének egészséges sejtjét. Ha a községi jegyzőnek van hozzá elég ereje, akarat, tudása és lelkesültsége: ő lesz a kis világnak a lelke, mely, mint a napsugár, életre hozza a szunnyadó erőket s azokat erőteljes fákka növeli.

Miként a fentebb jelzett községi élet lelke: a hivatását teljesen ismerő és annak

szívvel-lélekkel szolgálatában álló jegyző, kinek a szívében ezen egyesek és a köz iránt való tűz kell, hogy égjen s melegít minden irányban egyenletesen termékenyítő hatással árasssa szét: lelkeben a nemesebb idealizmus minden árnyalattal s a gyakorlati élet erős, igazi ismeretével felpáncélozott tudás és akaraterő hatalma kell, hogy fényeskedjék, derűt és világosságot sugározza ki. Ezért alig ismertünk fontosabb hivatást, mint a melyet a községi jegyző betölt, oly tágkörű, annyira mély és magas, akkor abba az emberiség hivatásának összesege belefér — bár még törvényileg nincs szabályozva az őt megillető jog, illetve hatáskör, — de remélve a jobb jövőben, az a várva-várt idő is eljő. Türelem rózsát terem.

A valódi jegyzőt a hivatások és kötelességek fogalmi megtestülésének képzeljük. Ami a jó apa családja körében, ami a jó gazda szántóföldjén, a jeles hadvezér a csatatéren, a pap a szőszéken, a tanító az iskola falai között: az a népszerű jegyző az ő községében, ahol tudós, bölcs, bátor, igazságos, mélyen és melegen érző, lelkesülő és lelkesíteni tudó kell, hogy legyen. E hivatás betöltéséhez azonban elengedhetlen szükséges: a tudás, a buzgalom, a jó akarat, a szorgalom, a becsületesség. Ha azok megvannak, úgy megvan a hatalom is.

Hogy a hivatását lelkiismeretesen teljesítő, szívében és lélekben magyar jegyző a magyar nyelvnek, ami legdrágább kincsünknek, a magyar érzés és gondolkodásnak terjesztésében a nemzetiségi vidékeken mily sokat tehet — azt igen jeles példák bizonyítják.

Ha a jegyző, lelkes, tanító teljes egyetértésben működnek a nép boldogításán és a hazafias eszmék terjesztésében érdekében, a gondjaira bízott lakosság nemcsak vagyoniilag gyarapodni, hanem igaz magyar hazafiakká nevelhetik a népet. Olajtandó, hogy a községi jegyző becsületessé s mindenki javára irányuló működésében keresse és találja meg hivatását; vegyüljön bele a társadalmi élet minden árába, békítse ki mindenütt az ellentéteket, ne legyen bölcs, hanem okos, ne legyen hatal-

mas, hanem szerény, ne legyen bosszúálló, hanem szeretetteljes, találja fel mindenkor és minden körülmények közt a helyes utat, mert csakis úgy lesz lelkiismerete nyugodt s bizonyon mondhatja majdan: hogy ő is e földi lét egyik fontos tényezője volt.

Ne forgassátok ki...!

(hs) Keresve sem találtam volna helyesebb címet cikkelyem élére akkor, midőn nem akartam mást, mint bizonyítani azt, hogy azok a konklúziók, melyeket *Mudrony Pál* a negyvennyolcas nagy események és a jelen politikai helyzet összehasonlítása és nem épen elfogultalan bírálata alkalmával a „Ne forgassátok fel” című cikkelyében felszárni igyekezett, jó részben hamisak és helytelenek.

Hamisak és helytelenek pedig azért, mert maga az alap, melyből cikkelyének megírásához kiindult, szinte hamis, az események egyoldalú megvilágítása pedig arra vezetett a cikkirőt, hogy egyenesen kirossza és elferdítse a történeti igazságokat.

Pedig felfogásom szerint a történeti igazságokat néhány nagyon is éfemer értékű argumentum kedvéért elferdíteni, vagy hamis világításban bemutatni nem szabad, mert könnyen érhet bennünket az a vád, hogy azon kor eseményeit, melyekből bizonyítékainknak merítjük, vagy épen nem, vagy csak nagyon feltételeken ismerjük, vagy az események árjából csak azt halásztuk ki, ami nekünk tetszetős, ami mellettünk bizonyítani látszik, de az események nagy általánosságát engedjük tovább zajlani anélkül, hogy azokat a magasban csapkodó hullámokat, melyekből ezen események tulajdonképeni karakteristikumát meg kellene rajzolnunk — észrevennők.

Ez mindenesetre hiba, de egyszersmind megbocsájtandó emberi gyarlóság, melynek erje a szívben gyökerezdik s bekövetkezik mindannyiszor, valahányszor az egyéni érzelem világa felülkerekedik a gondolkozó egy higgadt itéletien.

Csak így adhatom magyarázatát annak, hogy valaki belső érzelmi világának behatása alatt felállít egy akciómat s ennek helyessége mellett lándzást tör, holott ellenkezőbe jön nemcsak saját igazságérzetével, de a nagy közérőleménnyel is — mely a felalított itélet helytelenségéről még felszáradt óta meg van győződve.

Vagy lehetséges volna-e másképp azt állítani, hogy

TÁRCSA.

Az igazi.

Írta: Farkasné Siposs Erzsi.

— A „Felvidéki Híradó” eredeti tárczája. —

Mikor Makláry Aladár két év után ismét szemben állt rokonával: Gerő Tibornéval, alig tudta meglepődését eltitkolni, olyan megváltozottnak találta. Mintha nem is ő lett volna az a mosolygó arcú, bájos leány, aki esküvője napján ragyogó arccal nyújtotta kezét becsuszuól. Makláry ekkor azt hitte, hogy az a mosoly, az a ragyogás egy egész életen át ott fog lakni a kedves, fehér arcon. Ha reá gondolt — ami pedig sokkal gyakrabban történt, mint azt bárki is sejtíthette volna, — mindig azt a boldog, rózsás arccal látta maga előtt. Két év óta azonban, mióta elváltak, csak ma kapott hírt tőle először; ma, mikor pár percze magához kéréte. És most, amint itt állott előtte, elég volt egy tekintetét vetni a bánatos, könyvtől ázott arcra, hogy meg tudja, miszerint valami nagy, valami igen szomorú dolgot akarnak vele közölni. S keze önkéntelenül ökölbe szorult, mintha szeretett volna valakit mindezekért kérdőre vonni. Mikor azonban az asszony kezét nyujta ránczgett nagy, barna szemével, egyszerű lecsillapult.

— Hivatott, Ilma, parancsoljon velem.

Az asszony egy pillanatra összerzelemt. Mintha csak most ébredt volna tudatára, hogy mit akar tenni. Elmondani mindent ennek az egyetlen embernek, ak

hozza mindig igaz és őszinte volt. Hiszen kilhez is fordulatott volna máshoz, mint ő hozzá. Nem ismert-e az már gyermekkorától fogva szívének minden titkát, minden vágyát, miért ne tudná meg hát ezt is.

— Mielőtt elmondanám, hogy miért hívatam, egy őszinte kérdésem van magához, Aladár. Számíthatok-e önben még mindig a régi jóbarátra, a kedves játszótársra? Makláry mély benyomással vonta ajkához az asszony keskeny, fehér kezét.

— Ha nem volnék még mindig a régi, vajjon itt volnék-e mostan, Ilmus?

Mikor az asszony kedves, leánykori becéző nevével hallotta említeni, mintha egy kis melegség ömlött volna el szomorú arczán. A kedves s bohó emlékek egész serege elevenedett fel lelkeben e pillanatban. Egy vidám, kacagzó, szőszke leány állt előtte, amint a nagy hársak alatt, a fehér, torokos ház virággal teli udvarán édes, bohó leányálmait szövi valakiről; egy mesebeli hercegről, aki majd bizonyosan érte fog jönni. Ilgy haragudott ekkor Makláryra, amiért nem segített neki a jövőt olyan rózsásnak festeni, mint ő akarta. Akkor nem kutatta, hogy miért sóhajtott fel ilyenkor szomorúan Aladár. Mikor pedig a mesebeli herceg valóban eljött, talán nem merte már. Mosolygós becsuszuólta, Makláry pedig fájdalomtól összerzelemtől ajakkal s szerelemtől égő szemekkel tekintett utána.

Makláry akkor azt hitte, talán többé sohasem látja viszont. E szomorú órájában megfogadta, hogy kertülni

fogja a vele való találkozást. S most, mikor az asszony itt állott előtte s halk, szomorú hangon beszélni kezdett, egy pillanatra mintha valami jóelőtűt érzett volna lelkeben. Szerette volna megmondani neki:

— Hát még sem tudtál el lenni nélkülem. Hát mégis csak hívtattál...

Az asszony sejtette a térfi érzelmeit. Izgatottságát leküzdve, beszélni kezdett.

— Ne féljen, Aladár, nem leszek hosszadalmas. Nem azért hívatam, hogy itt a részletekkel utassam. Nem vádoló senkit, a bűnös én vagyok. Miért akartam én, hogy engem úgy szeressenek, mint én azt bohó megismerkszível álmodtam? S mikor itt felébredtem, mert nemskára felebredtem, sirtam, zokogtam egész éjeleket, hiszen nem változt semmi. Ő csak olyan volt hozzám, mint azelőtt. Csak én változtam meg. Hiszem, hogy a lelke nem volt az enyém. Ha a boldogság nem tett volna mámorossá, megtudhattam volna, mielőtt igent mondtam. Most tudom már, hogy nem is ő szerettem, hanem benne a bohó álmok megvalósulását. S mikor egy barátóm gyengédem tudtomra adta, hogy az uratam nem annyira a hivatalos ügyek, mint egy fekete szem-pár tarja távol otthonától, nem is voltam meglepve. Egy fél év óta tudtam, hogy valaki áll közöttünk. Valaki, akinek régebbi jogai lehettek hozzá, mint nekem. Hozzám csak az érdek fűzte. Megtudtam, hogy az is nemskára. Ha a búszkeségem engedte volna, elmentem volna rög-tön. Elmenni azért, mert mást szeret, nagyon lealázónak

az 1848. évi törvények szelleme az volt, hogy Magyarországon csak a magyar tekintetik egyenjogú polgárnak, vagy az olyan nem magyar, aki magyarrá akar lenni. Más polgárt nem ismer Magyarországon.

A szubjektív érzelmek egész tengere nyilatkozik meg e néptelen állításban.

Magyarország minden nemzetisége a 48-as törvények meghozatala előtt — egyetlen osztoztó a magyar nemzet jogú és balsorsában. A magyar történelemnek — mondja Kossuth Lajos — minden időközön keresztül állandó vonása maradt, hogy valamint a szabadság, úgy a szakadás sem volt soha fájóbb kőve. Volt osztályuralom, de nem volt fajuralom; volt még szolgaság, de nem volt fajszolgaság. A magyar fajú nép sorsa egy hájszálnyalval sem volt enyhébb a többi fajú nép sorsánál, a nem magyar fajú nép sorsa egy hájszálnyalval sem volt terhesebb a magyarénál.

És vajon mi történt a 48. évi törvények meghozatala után? Vajon nem részesítették-e ezen törvények a nemzetiségeket minden ama jogokban, melyben a magyar faj részesült? Ki mérné állítani, hogy ezen törvények csak a magyar nemzet bünök biztosították kiváltságokat, hogy csak ezek vittek be az alkotmányosság sánczaiba, a többiek pedig az alkotmányosság sánczaival ki volt hagyottak? Megnyitották az alkotmány sánczaival mindenki számára, — írja Kossuth Lajos — ki magát testben, becsben a magyarhoz hasonlóknak mutatta s a hon a szabadság védelméhez hozzájárult. Sőt a más fajok iránti szabadelyűség, a magyar politikának annyira vezérelve volt, hogy a közös jogokban s a magyar alkotmány minden jövevényeinek részvételén kívül számrunka még külön előjogok s kiváltságok is engedélyeztetettek.

Nem egy volt-e? Hát a horvátok, hát a szárszág szerzett jogai — bár őszintén megvallom, saját kárunkra, nem tartatták-e tiszteletben ezeket is?

Igaz, hogy Mudrony ur nem is az alkotmányos jogok egyenlőségében keresi a hibát, hanem abban, hogy a nemzetiségek — a nyelvkérdést illetőleg — nem részesültek egyenlő elbánásban, hogy az öntudatra ébredt magyar nemzet, mely a 48-as időkben háromszorosan fellépett a többi nyelvtörödek legszamosabbját — félrettevé egy holt nyelv használatát — végre érvényt akart szerezni mindazon jogokban, melyek számarányuknál fogva ezt a nyelvet tökéletes és teljes joggal megilletik. A törvények, közgazdaság és az igazságszolgáltatás nyelvét választotta a magyar nyelvet, nem egy élő nyelv kiszorításával, hanem egy holt nyelvet ahhoz hagyásával, meghagyva és tiszteletben tartva az egyes nemzetiségeknek mindama jogát, melyek nyelvüket a községi közgazdaságnak, erkölcsi, vallásos, társadalmi és tudományos terén mindenkoron megilletik.

Vajon kívánta-e t. i. hogy a magyar nyelv jogát törvényileg biztosítsák — 1848-ban a magyar nyelv jogát? Kívánták-e ezt a többiek is magyarok? Kérdi Mudrony Pál.

Hat igenis kívánták. Sőt kívánták jóval előbb, mint sem a 1848. évi törvények meghozatala. Kívánták ezt nemcsak a renegát Kossuth Lajos, hanem kívánta ezt Deák és Széchényi is.

Deák Ferencz 1836. október 16-iki beszédében a magyar nyelv jogáról így nyilatkozik: Ezerint, mint-hogy Magyarországon a népesség legnagyobb része magyar, a törvényt magyar nyelven alkotni illeik és kell,

Azon állításnak, hogy a törvények magyar nyelven való alkotását halasszuk akkora, midőn minden lakos magyarul beszél, helye nem lehet; mert ezt annyit tesz, mint az eszközt a célzál elvésteszteni; mert a magyar nyelv terjesztésére egyik loghatalmasan eszköz, ha a törvényhozás magyar nyelven lesz, mivel ez kétfőlszönt nyújt annak megtanulására. Hasonlóképp nyilatkozik a magyar nyelv jogáról mindányvizsor, valahányzszor e jogok akár az udvar, akár más oldalról kétségbevonattak.

Széchényi István pedig kétségbevonat kiált föl egyik akadémiái beszédében: Oh, nagy Isten! távol van-e még állónak az a gyászidő s nemzeti életünk mértéke e szerint nem borul e szaporában reánk, mint gondoljuk, mikor csak testületünk, a tudós társaság, foglaljuk ön erkölye gyámját őrizni, vagy inkább hágyadán, pislogó lámpaként őrizni ezen nyelvet, mely legdrágább kincsének, nemzeti s függetlenség alapjának elismert ugyan a magyar, de forró vértől lejjva, bálványaitól oltszdítve, nemesek őrizni nem bírt, hanem saját lábával tipott el.

De viszont lássuk azt is, hogy igenis a magyar nyelv erőszakos terjesztésére nem törekedtek sohasem, sőt maga Kossuth Lajos a nemzetiségek nyelvi jogainak épségben tartása mellett szállt síkra akkor, midőn 1848. január 7-én a magyar nyelv és nemzetiségről benyújtott javaslat 3. szakaszához, mely szerint az oktatás nyelve kizárólag magyar legyen — oly módosítást nyújtott be, hogy a közköztársasági nyelv kirekesztőleg csak a tudomány közközlökében legyen magyar, az elemi iskolákban pedig, hol a magyar nyelv mindenre tanítassék, annak a közköztársasági nyelvtől behozatala iránt, a körülmények tekintetbe vételével, az illető hatóságok rendelkezzenek.

Nem áll tehát Mudrony Pál ur azon állítása sem, hogy: „Mint ember egyenjogú vagy, mint nem magyar nem létezhet Magyarországon”.

Azt hiszem, meg fogja engedni Mudrony ur, ha azt merem állítani, hogy 1848-ban nem is annyira a nemzetiségi nyelv kérdése volt az ltküző pont a fajmagyarság és a többi nemzetiségek közt, mint inkább azon szeparatizmus törekvések, melyek szerint egyes nemzetiségek államot iparkodtak alkotni az államban, hirdetőnk, hogy Magyarországon nem egy status, hogy a külön néptajok külön státust követelhetnek maguknak. Ezt pedig sem a nemzeti fegyományok, sem a magyar nemzet önzérette — melynek hangsúlyossága egy erzedőven át érintetlen fennállott — el nem térhetette. Ezen az alapon, mondja Kossuth Lajos, vagy szerte bonlik Magyarországon, vagy pedig a kard elő határoz.

Súlyos tévedés volna azonban részemről, ha osztanám Mudrony ur nézetét, mely szerint tisztán csak a nemzeti nyelv emelése ezelőlől megindított harcok sodorták volna házaként az alkotmány feltöltésére 1848-49-ben. A belső surlóások — a nemzetiségi törzsolkodások annyiban játszottak csak szerepet, amelynyben az egyes érzenkelődtek nagyási hőbörjait Ausztria kelő időben kiütötte használni ellentük oly irányzattal, hogy a belső öszterizatiat néuileg gyengítsék. De egyébként oly mellékes körülmények valának ezek, hogy a többi magyar események forgatagában nyom nélkül tűntek volna el s kérdések nélkül ma sem lehetne ezeknek különös fontosságot tulajdonítani nemzeti önállóságért folytatott küzdelmeikben.

igazít, aki tört, szenvedett érte. De hát miért nem szolt? Mikor az a másik elfjött érte, miért engedte elvinni? Most másképp lenne minden!

E pillanatban, midőn arra gondolt, hogy elveszítette, érezte, hogy már nem csak a jó barátot siratná benne. Hiszen így volt ez mindig. Nem gondolkozott-e két év alatt gondolatban többet vele, mint azt a pusztá barátság kívánta volna? Milyen igaz, bensőségteljes volt ez az érzés, mely e pillanatban odahajította Maklárhoz. Mint még gyermekkorában szokta, megsmogatta fűrtet s halk, behúzólt hangon kérde:

— Aladár, ugy-e meg fog bocsájtani nekem. Nem haragszik rám?

Mikor a férfi az öröm egy félreismertetlen mozdulatával feltékkintet rá, Ilma látta, hogy könyezett.

Mielőtt azonban válaszolhatott volna, esdesen kinyílt az ajtó s váratlanul belépett Gerő Tibor.

A megszokott gunyos mosoly e pillanatban mintha az ajkára fogott volna, amit azokat ott bent meghaltá együtt, mindent megmagyarázó bizalmas közelségbe.

Egy pillanthat kínos zavarral néztek egymásra mind a hárman. Végre az asszony szedte össze magát. Bízókné kiegyesedett, aztán hidegen, felvilárló tekintettel fordult az urához:

— Amint látom, meg van lepette, hogy Maklárty itt találja. Tudja meg, hogy én hívatam, mert meg akartam nézni mondani, hogy szeretem és hogy a feleség akarok lenni.

Ausztriával való ellentétbe jutásunk oka nem ilyen jelentéketlen dolgokban keresendő, hanem abban a ferde helyzetben, mely szerint a magyar alkotmány érvénye az uralkodóház által elismertett ugyan, de gyakorlatban mindez a legszerényebb keretek közé szorítottat s a magyar nemzet tulajdonképen egészen az öszbirodalom érdekeiben kormányoztatott. Ennek folytán az öszszoltkötözés elemi állandosulva valának, csak időt kérdése volt, mikor jobban lángra a hamu alatt szunyáló parázs, mikor lepp előlterbe az elfojtott nemzeti önzérette, hogy e folytonos jogosztásokkal szembeszállva, igazának, ha kell, fegyverrel is érvényt szerezzen.

Nem érhetek egyet Mudrony Pál urral abban sem, hogy a szabadságharez leveretése után bekövetkezett, szomorú időkben megindult germánizáló törekvéseket a magyar nemzetnek csak úgy sikerült elhárítani, hogy ebben a magyarországi öszszes nemzetiségek egyessült erejét és jóakarata támogatással vette igénybe. Nem öszszozom pedig elősörbän azért, mert ez egyszerűen tövés állítás, másodsor pedig azért, mert a magyar nemzet kipróbált ellenállási ereje minden illetéketlen külbehátat egyáltalában is képes volt visszaverni, nemcsak most, midőn a felpezsdült nemzeti érzés és erő forrott még a nemzet ereiben, hanem már akkor is, midőn mindemez erök még szunyadtak egy tespedt kor méteiben.

A 48-as kornak szellemét azonban helyesen állítja szembe a jelenkor eseményei szellemével, de a konkluziókban most nagyot téved.

Valamint akkor a magyar nemzet fejlődésével elleneközös tartatott a fennálló hadiszervezet, a gazdasági politika, a közköztársasági szervezete is megdönthetetlen tételeknt állítottat föl, hogy a magyar nemzet csak az önálló magyar állam keretében válhat nagyag és élhőtti be igazán hívatásit, ugy ma is ezen eszmék uralkoj a nemzet zömét, a szó teljes értelmében veit magyar nemzetet, midőn a nemzeti állam képítésének akadályait kérelheteretlen elhárítani igyekezik.

Attól azonban nem kell tartani sem Mudrony Pál urnak, sem a többi nemzetiségnek, hogy a nemzeti érdekek kivívására egyesült koalícióz esetleges sikere után a magyarországi nemzetiségekkel szemben a jogosztás terere lépjen. De igenis arra fog törekedni, amilhez egybenkint is joga van e nemzetnek, hogy a magyar faj szuperakciója — mely az öszszes nemzetiségeknek öüvenit százelektet teszi, minden téren elismertessék.

Amennyiben nem volt indokolt a nemzetiségek panaza a multban sem, ugy ma is teljesen időlőtti a rélmátanos világgá kurlólése. De strigis quae non sunt, nulla fiat questio.

Felpanaszolja Mudrony ur, hogy a Kossuth-párt ki akarja törjesztani az országgyűlticse vonatkozó választójogot, de csak azok részére, akik magyarul írni és olvasni tudnak. De midőn meg akarja adni a nemzet az eszközöket ezen jogok eleréséhez, akkor ez már egebukitáló szerelemnek mondatik, oly törekvésnek, mellyel a nemzetiségek egyenes kíriaszt cöllozunk. Vagy nem így vannak-e a nemzetiségek a lex Berzevizsannummal.

Hogy ugy a koalícióz, valamint a szabadelyv pártnak oly irányu törekvéseit, melyek a nemzeti állam kípítését elozzak, helyesit-e, kívánja-e a valódi magyarság, Mudrony ur e kérdesere mar megadta a választ akkor, midőn a folyó évi január havában megeljett választások lezajlottak.

Én csak egyet kérék még Mudrony urtól: ne forgassa ki a magyar nemzeti törekvésnek igaz értelmét, mert biztosítatom, hogy a magyarországi nemzetiségeknek csak előnyére fog válni az, ha a jelen kor hazreáiból ez a nemzet gyoztesen kerülend ki.

A nemzetiségi párti képviselők.

A mióta az új országgyűltics öszszült és munkásságát megkezdette, a néhány nemzetiségi képviselőnek ugyancsak megelőlterésbe került, hogy a közkölyimlet legalább néhány napra magára voniassza.

Hogy mily önzérettelet fogadták ezt a szereplést a nemzetiségi tendenciákat szolgáló lapok, arról a F. H. már több alkalommal megemlekezett. Most pedig a budapesti Slov. Nov. egyik sikerült cikéket mutatjuk be olvasóinknak, amely kelő világlátásban mutatja be a hazafiasan gondolkodó tő nép véleményét a nemzetiségi képviselőz szereplése felől.

A nemzetiségi képviselők, akik a lefojót általános választások alkalmából bejuttaták az országgyűlticsbe, száma nézve jelentéketlen pártot alkotnak. De mindjárt az országgyűltics megnyitása után gondoskodnak róla, hogy a közvélemény észrevoje őket s beszéljen róluk. Amint az országgyűltics öszszült, a nemzetiségi képviselőz tudomására hozták a függetlenségi pártnak, mely jelenleg az országgházban a legtekintélyosabb számu s

találtam magamra nézve. De mikor ott álltam vele szemben, éreztem, hogy egy teljesen idegennek el tudnék mondani mindent, neki azonban nem. Itt maradnom lehetetlen. Elmegyek, de a világnak nem szabad tudnia, miért?

— Hát ad valamit a világra, Ilma?

— Nem. De én nem is ezt a világot értem itt, amelyben két év alatt idegenül éreztem magam. Hanem azt a másikat, amelyben ezelőt életem. Nem akarom, hogy azok, akik olyan boldogan látták előjönni, most számközzának rajtam. Azt fogom mondani neki, hogy mivel mást szeretek, nem tartom jellememmel összerelhetőnek, hogy az ő névét viseljem.

— Ilma, mit akar tenni?

— Semmit, csak megkérni őnt, hogy legyen a segítségemre. Igaz, hogy ebben a botrányban az ön nevet az enyémmel együtt fogják emlegetni, de remélem, nem fog visszaustasítani.

Maklárty felkelt s halványan, a felindulástól remegve tekintett rá. S amit e pillanatban ez az önfeléd elárult, megremegettette az asszonyt is.

Egy pillanthat így álltak egymással szemben. A férfi esdesen előfordt s arczát kezével elfedte, visszadt.

Az asszony pedig csak nézte, tágránylított szemekkel, lélekzetét visszafojtta s egyszerre mindent megmagyarázó világosság támadt lelkeben. Hogy ezt már régen észre nem vette! Böhö gyermekekkel annyira telve volt hű álmokkal, hogy nem látta meg maga mellett az,

amely mostani politikai válságban vezérszerepet játszik, hogy a ház elnökének s elnököknek választása alkalmából az ellenzékkel fognak szavazni. Néhány nappal későbbben Hodza M. ezeket írta a függetlenség Egyetértésére, mely ezekkel némely lapok a nemzetiségi képviselő hazafias kinyilatkoztatásának tekintették. Ez a körülmény kíváncsiságot keltett föl bennünk a nemzetiségi képviselőknek további parlamenti maguktartása tekintetében.

Nos, nem kellett sokáig kíváncsiaknak lennünk. A nemzetiségi képviselők csakhamar bemutatkoztak. Midőn az egyesült ellenzék összehívította az O Felsőházat a felirat tárgyalására, a nemzetiségi képviselők egy külön filirátot állítottak össze, melyet a Háznak pénteki ülésén olvastak fel. Az a tulajdonított gondolkodás, mely a nemzetiségi buzdítókat jeleníti s ami háttal a közvélemény már annyiszor elítélte őket, visszhangzik a nemzetiségi képviselők filirátából is. Azért a filirát kellemetlenül érintette a magyar országgyűlés összes politikai pártját.

A filirát bevezetésében a nemzetiségi képviselők előtérbe hozták az ellenzéki képviselőknek az eljárását, akik obstrukciójával gátolták meg a mult országgyűlés sikeres tevékenységét és beteges jelenségnek tekintik azt, midőn a parlament kisebbsége erőszaklakkal meggátolja az országgyűlési többség akaratának érvényesülését. Ezen — a nemzetiségi képviselők véleménye szerint — egyedül az általános választói jognak és a választókörterületek új beosztásának életbe lépésével lehet segíteni.

Már sokszor szönlünk e kérdésben, minden lehető állásponttól világitván meg a dolgot. A mi elveink és a mi álláspontunk ismereteseke a t. olvasók előtt. Főfőleges munkát végezzenek, ha újból bizonyítani akarunk, hogy a választói jognak íly korlátlan kiterjesztését, amint ezt a nemzetiségi képviselők óhajtják, részünkrel nem kívánjuk. A választói jognak ilyenmő kiterjesztését a nemzetiségi képviselőkön kívül egy országgyűlési párt sem tartja tanácsosnak és üdvösnek az országra nézve, ki nem vonva a Kossuthlistákat sem, akik — miként tudva van — a politikában mindig a legszélsőbb álláspontot foglalják el.

A nemzetiségi képviselők felirati javaslatában ismét a régi, immár eléggé elkopatott frázisok hangzának el a nemzetiségek elnyomásáról Magyarországon. A nemzetiségi képviselők a felirathoz bizonyos választalalokról beszélnek, melyek a magyarországbeli polgárokak nemzetiségük szerint állítólag különbözőségeket egymástól. A nemzetiségi képviselők azt a hibát követték el, hogy mint valóságot azt adják elő, amit még csak óhajtának megvalósítani. A nemzetiségi képviselők elöntaborokba akarának osztani a magyarországbeli lakosokat, ok a magyarországbeli lakosok egységét nemzetiségi töredékké akarának szétválasztani. Ez a gondolat, ez a cél tükröződik vissza a nemzetiségi buzdítóknak politikai programjában minden pontjában. E cél felé kezdtek irányítani a nemzetiségi agitációt és hogy a kiütött célt nem sikerült elérniök, az érthetően bizonyítja, mennyire melyen gyökerezik minden magyar honos szívében a nemzeti egység és a magyar polgárok egyivé tartozásának a tudata.

A nemzetiségi képviselők felirataiban az 1868. évi XXXIV. törvényeknek az életbe lépését kívánják, mert nézetük szerint e törvények még mindig nincsen életbe léptetve. Ezt is már többször hallottuk a nemzetiségi buzdítóknak szájából s olvastuk a nemzetiségi sajtó hasábjáiban. A kérdéses törvények rendezi a nemzetiségi politikai kérdéseket. Ennek a törvénynek a főponja, s ez mintegy tengelye az egész szerkezetnek, hogy az összes magyarországbeli polgárok, tekintet nélkül a nemzetiségükre s vallásukra, egyenlőjűen tagjai az egy ország politikai magyar nemzetnek, tehát egyenlő polgári jogok s egyenlő polgári kötelességek vannak a szerzésben és teljesítésben, miköben nem lehet korlátozva, csak az által, hogy anyanyelvük tekintetében egyik vagy másik nemzetiséghez tartoznak. Mitán az összes nemzetiségek együttvéve egy politikai nemzetet, egy egységes államot alkotnak ebben az államban, egy nemzetiség sem alkothat külön testet, autonómikusan nem szervezkedhetik, sem nem játszhatk szerepet külön-külön. Ezzel ki van mondva a nemzetiségek minden föderalistikus törekvésének a lehetősége, melyeket ezek az állami és nemzeti egység kárára esetleg megvalósítani óhajtjanának. A nevezett törvények biztosítja az állami organizáció egységét, tehát a magyar állam egységét és felszathatatlanságát.

Az említett törvények értelmében Magyarországon senelyik nemzetiség sincsen korlátozva a maga anyanyelvének szabad használatában és fejlesztésében. A mindennapi életben jogában áll mindenkinek olyan nyelven beszélni, amelyik neki a legkedvesebb. A társulatok megalapítói, vagy az intézetek megalapítói sza-

bad rendelkeznek az iránt, hogy melyen nyelven vezessék az egyesület ügyeit. A mi Felföldünkön száz meg száz ilyen egyesület működik, ezek az üléseik alkalmával, avagy helyi ügyeik rendezésénél, általában a tót nyelvet használják s nem is támad bennük az a gondolat, hogy az anyanyelvük ilyenmő használatát valaki rossz néven venné. Az iskolák megalapítói és fenntartói szabadon határozzák meg az illető intézet tanítási nyelvét, csakis az 1879. évi XVIII., az 1883. évi XXX. és az 1891. évi XV-ik törvényeziknek rendelkezéseire kell lenniük tekintettel, hogy tudniillik az illető intézetekben a magyar állami nyelv, mint kötelező tanfolyó tanítassék.

Aki a magyar állam „egységét és felszathatatlanságát” hirdeti, annak helyeslen is kell az ehhez vezető eszközöket is. S ilyen első sorban az állanyelvnek egysége az állami közigazgatásban és az ország politikai életében. Az állanyelvnek az elsajátítása az anyanyelven kívül érdeke és kötelessége minden magyarországbeli polgárnak, aki az ország közéletében bizonyos szerepet akar venni. Ennek a következménye a magyar nyelv tanításának a szükségessége. Midőn az 1883. évi I. törvényezik megkívánja, hogy minden tisztviselő, akár állami, akár pedig megyei, jártas legyen az állami nyelvben, ennek ezálja a közigazgatás egységének a biztosítása. De ugy az állam, valamint a megye is szigorúan ügyel arra, hogy az egyes vidékek lakossága a maga anyanyelven ahiassa öli kíváncsiságait s panaszait az illetékes hatóságok és hivataloknál, miért is a hivatalnokok kinovezésénél tekintettel van az illetőknek nyelvi ismeretére.

A községi közigazgatásban mindíg az a nyelv használatos, amelyen a lakosság túlnyomó része beszél, minek következtében bárki választható meg községi elöljárónak, ha nem is jártas a magyar nyelvben.

A községi ügylésekben jogában áll beszélni mindenkinek akár az állam nyelven, akár az anyanyelven. A jogkönyveket a lakosság nyelvén vezetöi a községi elöljáróság. A törvényhatóságok hivatali nyelve a magyar, de a megyei gyűlésekben bárki a maga anyanyelven is beszélhet bátran. A kormányhoz való fölterjesztések magyar nyelven kell hogy írva legyenek; de — amint ezt az erdélyi szászok teszik — a kolumnában az állami nyelv mellett az a nyelv is használható, amelyen a jogkönyvek rendezve vezetve vannak. A bíróság előtt mindenki a maga anyanyelven képviselheti magát, kérelmeit és panaszait a nyelven adhatja elő, midőn maga és nem jogi képviselője útján járul valamire a bírósághoz.

Nos hát, a nevezett törvény e főbb pontjainak melyike nincsen életbe léptetve?

Végül megemlítjük a szólás- és sajtószabadságot. Minden magyarországbeli polgár bármelyik nyelvben beszélhet és mondhat bármit, a miért személyes felelősséget kész vállalni. Ilyen szabadságot a törvény minden magyar polgárnak biztosít, tekintet nélkül a nemzetiségére; ilyen ugyszóval korlátlan szólás szabadságot alig élveznek még más modern államban. De a nemzetiségi buzdítóknak ez mind kevés, nekik légből kell rüpteniük folytonos panaszokat a nemzetiségek elnyomásáról, máskülöben valóban elvesztenek minden hiteltüket ott is, ahol a nemzetiségi politikai kérdéseken való túljáró jótársukat még nem ismerik.

A filirathoz érintve van a katonái kérdés is. A nemzetiségi képviselők helyeslik, hogy a háromévi katonái szolgálattól idő helyett be leend vezetve a két esztendői szolgálattól. Ez kívánják, hogy a katonák kiképzésénél az illető katonák anyanyelve legyen használatban. Nos hát, mi ugy tudjuk, hogy a katonákat eddig is olyan nyelven tanították, amelyen a katonák értettek a bíróság előtt is olyan nyelven hallgatották ki a katonákat, amelyen legjobban fejezhette ki magát.

Dr. Mihályi Teodor, képviselő, aki a felirattal a nemzetiségi képviselők nevében beforjesztette, az alkalommal oda nyilatkozott, hogy a nemzetiségek megvanak győződve a magyar állanyelv elsajátításának a szükségességéről, mert ezt hasznosnak tekintik. Ilyen kijelentés után nem tudjuk megérteni az egész addressát, melyben tulajdonképen nincs más, mint elcsánlás a nemzetiségi képviselők részéről a hivatalos állami nyelv ismeretének terjedése s teljesítésével szemben. Mit akartak hát a nemzetiségi képviselők a felirattal? Figyelmet akartak felhívni maguk iránt, vagy bizonyos szenzációzt akartak felkeltöni?

HIREINK.

— Személyi hír. Vármegyénk főispánja, ifj. Jasth György, néhány napi tartózkodásra Budapestre utazott.
— Ruttkai Ráth Péter udvari tanácsos, a kassa-oderbergi vasút igazgatójának intézkedése folytán tegnap délután tartották meg Ruttkán a főmihely mellett fenn-

álló iparostan-egyziskolának vizsgálatát, amelyen a vezérigazgató ismételten számos jutalmat osztott ki az arra érdemes tanulóknak között. A vizsgálat befejezte után a főmihelyi kerthben gyűlekezett a társaság, ahol barátságos együttlétben ünnepelték a népszórt vezérigazgatót. A szokásos nyári mulatság, mely azon vizsgálatot követően szokta, a vezérigazgató családjában előfordult gyász eset miatt, ez évben elmarad.

— Uj tudor. Zányi J. Kálmán mérnököt, akit lapunkban kifejtett munkássága révén is jól ismeri közönségünk, tegnap avatták föl a kolozsvári tudományegyetemen a politika és államtudományok tudorává. Dr. Zányi J. Kálmánnak elért sikereihez ösztínt gratulálunk.

— József Főherceg Szanatorium. A Lukács György közfektatási miniszter önkölteke alatt működő József Főherceg Szanatorium Egyesület a mult héten Budapestben tartotta meg közgyűlését, amely alkalommal a törzsmegyei hűbilybizottság elnökét, Berecz Gyulánét, az egyesület igazgatótanácsába választották be.

— Szerencsétlenül járt urlasszony. Wagner Lipót zönlőváraljai kereskedő nejt súlyos baleset érté a f. hó 19-én. Az üzlethelyiségéből a konyhába akart átmenni, hogy utána nézzen egy kislé a házi dolgoknak. Miközben a szobán áthaladt, a sikos padlón oly szerencsétlenül csuszott meg, hogy elesvén, lábát törte. A szerencsétlenül járt urlasszony családjá ápolja.

— Urnapi körmenet. Gyönyörű időben tartott meg az idén a szokásos urnapi körmenet. A zönlő galyagból egybeállított, virággal díszített sátrak festői látványt nyújtottak. A körmeneten a hívők impozáns serege kísérté a celebráló plebánost a lélekemelő isteni tisztelő alkalmából. Nagy kár, hogy a szokásos mozarázás ez idén elmaradt.

— Eljegyzés. Vadász Mór, a töröczsöntmártoni Magyar Nyomda egykori művezetője, énekek most Miskolcra virágöz könyvkereskedése van, eljegyzte Székely Ilonkát Miskolcra.

— Képesítő vizsgálatok. F. hó 21-én zárták be a tankepésítő vizsgálatok a zönlőváraljai állami tanítóképzőben. 23 ifjú nyert tanítói oklevelet, melyeket teljes beszéd kísérletében osztott szét a jönlőteknek a vizsgálatokon elnökli Berecz Gyula kir. tanfelügyelő, különösen feltekür követén a haza iránti tántoríthatatlan és odaadó ragaszkodást. Az este megtartott buscu-lakomán az egész zönlő intelligencia megjelent s igözli barátságos és fesztelten estélyi keretében mondott Isten hozzádat a boldog ifjaknak.

— Érettségi vizsgálat. A helybéli felső kereskedelmi iskolában, Ferenczy Zoltán dr. miniszteri biztos elnöksége alatt, a f. hó 17., 18., 19. és 20-án tartatták meg az érettségi vizsgálatok. A vizsgálatra beosajtott 28 tanuló közül négyen, az írásbeli vizsga befejezése után, szeptemberben javító vizsgálatra utasítottak. Egy tanuló a szóbeli vizsgálatról visszalépett. Jelesezen megfelelt egy, jól érettségizett öt, megfelelt tizenhét.

— Tűz. Liptószentmiklósról írja leveleznök: Király-Lubelán e hóban az esti órákban tűz ütött ki, mely 6 lakóházat és számos melléképületet elhamvasztott. A károsult gazdák biztosítva voltak.

— Tanulmányi kiküldetés. A földmívelésügyi m. kir. miniszter Geroorovits László briesztrai állami elemi iskolái tanítói állami támogatás mellett a bellusi állami kossarfonó iskolához rendelte ki. Briesztrán tudvaleg az a kossarfonás tanítása már megkezdteit, a nép ez iránti fogékonytágot tanúsított, azzal pedig, ha a további kiképzésre megjelölt egyén lesz rendelkezésre, ez az iparág hivatala lesz a nép jólétét emelni.

— Julialis. A helybéli önkéntes tűzoltó egyesület szeját pénztára javára, július hó 2-án a „Sztranya” erdőszerényen jufialist rendez. Indulás déltűn 1 órakor. Beléptidj személyenként 2 korona. Kedveződon időjárás esetén a júliusi a jövő hó 9-én tartatik meg.

— Köszönet. A ruttkai állami elemi iskola f. tanvezető vizsgái, kir. tanfelügyelő, gondnokás, szűlők s tanügybarátok részvéte s megöz érdeklődése mellett a mult hét folyamán folytak le. A tanév, nagy s díszos közönség jelenlétében, f. hó 18-án ünnepélyesen fejeződött be, mely alkalommal 50 kiváló tanuló jutalmazásban részesült. A jutalmak voltak: Borecz Gyula-alapítvány 20 korona évi kamaja, a ruttkai társasok által adományozott 20 korona, egy ismeretlen gyermekbarát s Hoffmann Gyula kereskedő által ajándékozott alkalmi könyvek. Fogadják az illetoes isk. hatóságok, tanügybarátok a tanév folyamán s annak befejezte alkalmából az intézet közel 700 tanulója iránt tanúsított érdeklődésért, támogatásért s adományokért a tantestület halás közönségének ez uton is megöz kifejezését. Az igazgatóság. — Múltó felülnést keltett az a két könyv, mely a „Budapesti Hírlap” kiadásában a mult héten megjelent. Az egyiknek szerzője George Goraoe Lorimer, ezime;

Egy dollárkirály levelei fához; a másikat Charles Eustace Merriman írta. A dollárkirályi levelei papájához ezimen. A két könyv egy testvér. Lorimer pompás levelei ihlették Merrimant a választó levelek megírására. A dollárkirály, John Graham, a csikagóli díszlónagykereskedő, akit a börze a Vén dísznő gyémánt melléknévvél tisztelt meg. Az öreg ur alatt kezdte és erre nagyon büszke. Életmészsége, szorgalma, esze a legnagyobbak közé emelte. Fiát, Pierpontot a bosztoni Harvard-egyetemen nevelteti, de igyekszik kordában tartani és mihelyt lehet, beveszi az utzletbe heti nyolcz dollár fizetéssel, csak akkor enged neki heti hetvenöt dollár fizetést, mikor a fiu megházasodik. De a nyolcz és hetvenöt dollár közt husz levél van és a husz levélben rengeteg sok intelem az élet minden mozzanatáról, a tanulásról, műveltségről, a szerelemlről és a házassági ígérget megszegésének minősített vétségéről, az utazókról és a vevőkről, a vizelekről és a sülletelésekről. A dollárkirályfi azonban már szégyenli, hogy nagy vagyónak szírszaga van és ő maga a Kis malacz melléknévvél ckes; neki már arisztokrata hajlama vannak és ezért föllázad az utzletvezető zsarnoksága ellen; mire helyettes osztályfőnök lesz, mar fölülegesen érzi és kidobja azt, akinek ő a helyettese. De a jó vér benne sem tagadja meg magát; a könnyelműség ifjú éveit hamarosan lezajlanak, aztán belőle is fiatal fővel jóvalavő férj lesz, aki épp ugy elismeri szép kis felesége igáját, mint a papája. És aztán életétől vég jókedvű, aranyos humoru, mulatóságos felezők és a Kis malacz. Néha nagyon szemtelennel beszél a papájával, de azt nem vesszük tragikusnak: hisz ő sem gondolja komolyan. Ez a könyv azok közé tartozik, amelyek mindenkinél el kell olvasnia. Minden kor, minden osztály, minden foglalkozás talál benne valamit, ami különösen rá nézve érdekes és tanulságos. Elsőül a magyar ifjúságnak ajánljuk szeretettel. A mi fiaink sokszor szánandó álmozatai az elavult, fárszó és egyhangu ismerkedésnek, mely vagy a rég letltint századokban, vagy a telhők között kóvályog; egy kis triss életet, gyakorlati bölcseséget és emberi erkölcsi tanulnak Lorimer és Merriman könyveiből. — Egy-egy könyvnek az ára négy korona. Megrendelhető Moszkói Ferencné könyvkereskedésben Turóczenntmárton.

— Ifjúsági Társaskör Zsolnán. Az ily cím alatt nemrég Zsolnán alakult kör ma vasárnap d. u. 4 órakor saját helyiségében (Városi szálló) felolvasást rendez. A felolvasást Dr. Mayer György ur, főreáliskolai tanár a nemzetgazdaságról „Áruforgalom és vámentület” cím alatt tartja.

— Osorbató fogaskerékű vasut. F. évi június hó 15-én a csorbató fogaskerékű vasuton új díjazásba lép életbe személyek, postyás és áruk szállítására, mely az ezen vasut törvényszertí tiz évi adómentességének lejártja folytán a szállítási adóval felennelt új díj-telteleket tartalmazza.

— A Polgár politikai napilap. Főszerkesztő: Dr. Vázsonyi vilmos, országgyűlési képviselő, aki publicisztikai munkásságát kizárólag e lapnak fogja szentelni. Az egyenlő jogon, az általános kultúrán, a gazdasági igazságon feleltél magyar népállam, a polgári Magyarország: az ideál, melyet A Polgár szolgálni akar. Gyaratlan a lehatlyított polgári önértéket, terjesztetni a népjobb tisztelést, kitépni a reakció minden fajának gyökerét, támogatni a politikai és gazdasági szabadságra törekvő rétegeket, küzdeni az osztályállam maradványai ellen: ez A Polgár politikai hitvallása. Fegyvere az alkat nem ismerő radikális igazság, melyet a közélet és a tarsadalom minden terén érvényesíteni kíván. D. a radikálisust soha sem fogja keresni a hang durvaságában, mindig csupán a meggyőződés erejében. E czél elérésében a lap főszerkesztőjét Dr. Vázsonyi Vilmost, a publicisztika és szépirodalom legjelesebb munkásait támogatják. Előfizetési ára a következők: egész évre 16 korona, fél évre 8 korona, negyed évre 4 korona, egy hónapra 1 korona 40 fillér. A Polgár megjelenik minden nap reggel, ünnep és vasárnap után is. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Eötvös-utca 37.

Felélős szerk. BEREZ GYULA. — Főmunkatárs DUGOVICH TITUS.

UJ!
Cook & Johnson
amerikai szabadalm. tyukszem-gyűrűi.

A legjobb és legbiztosabb, kitűnő hatású és azonnal fájdalomcsillapító. — Magyarország-Ausztria összes gyógyszáraiban kapható. 1 drb börtökben 20 f., 6 drb dobozban 1 korona. Postaköltség 20 f.

Magyarország főraktára: Török József gyógyszerháza Budapest, VI., Király-utca 12. sz. — Magyar-Osztrák monarchia főrakt.: Zum Samariter gyógyszerház Gráz.

Kiadótulajdonos: Moszkói Ferencné.

1414. sz.
1905. tk.

Arverési hirdetményi kivonat.

A turóczenntmártoni kir. jbiróság mint tkvi hatóság közhírre teszi, hogy Brksza szül. Kubisz Zsuzsanna és társának, Kubisz Sloszjare István elleni végrehajtási ügyében Turán községben fekvő, a turáni 30. számú tkjében felvett s Kubisz Sloszjare István nevére ir: a) 3334. lr. számú ingatlanra 627 korona és, b) 3721. lr. számú ingatlanra 352 korona és, c) 2494. lr. számú ingatlanra 848 korona 10 fillér kiáltással árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanról az 1905. évi június hó 30-ik napján d. e. 10 órakor Turán községben a községházánál megtartandó nyilvános árverésen el fog adatni.

Arverezni szándékozők tartoznak az ingatlanosság becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság.

Turóczenntmártonban, 1905. évi május hó 24-én.

Dr. Trombauer, kir. aljbíró.

Jónak, a jobb at ellensége.

Tényleg a legjobb az eddig használtatban levő szappan, szoda, por, stl: anyagoknál vészen és pamut ruháknak mosására, a Schicht által újonnan feltalált mosókövönél.

mosókövönél,

„Asszonydicséret”

védjegy, a ruha beosztására.

Előnyök:

- 1. Az eddig szükséges volt mosási időt a felére csökkentti.
2. Fárságot a negyedére.
3. A szoda használatát teljesen feleslegessé teszi.
4. Minthogy tisztább, tehát fehérebb is varázsolja a ruhát.
5. Ugy a kezeknek, mint a ruhának teljesen ártalmatlan, amiért az alatt jegyzett czég keszeséget váltal.
6. Rendkívül kiadósága folytán olcsóbb, minden más mosásznál.

Néklélőzhetlenül válik minden háztartáson és mosónehél egy egyszerű kísérlet után.

Mindenütt kapható.

Schicht-szappan

„szarvas” vagy „kulcs”

legjobb, legkiadósabb s ennél fogva legolcsóbb szappan. Minden káros alkatrészektől mentes.

Mindenütt kapható!

Bevásárlásnál különösen arra figyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht” névvel és a fenti védjegyet egykével legyen ellátva.

Schicht György, Aussig
A legnagyobb öbár a maga nemében, az európai szárazföldön.

122. sz.
1905. tk.

Arverési hirdetményi kivonat.

A znióváraljai kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság közhírre teszi, hogy kölcsönös segélyző pénztár Zniún, végrehajtónak Duchony József végrehajtást szenvedő elleni 156 korona 55 fillér tőkökötvetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a beszerelőbányai kir. törvényszék (a znióváraljai kir. járásbíróóság)területén lévő, Znióváralja községben fekvő, 1. a Znióváraljai 66. sz. tkjvb. A. I., 58—65., 67., 70., soroz. a. foglatl és B. 1000/0 részben Duchony József nevű irt ingatlanokra 1873 korona, 2. az ugy. o. 177. sz. tkjvben f. 2. sor. 798. hrsz. a. foglatl és B. 2. a. Porubszky Ferdinand nevű 2/48. B., 8. a. Porubszky sz. Tonek Karolin nevű 2/48. B. 14. a. Skultety sz. Hohenrieder Matild nevű 2/48. B. 19. a. Skultety Viktor nevű 2/48. B. 20. a. Duchony Ferenc nevű 2/48. B. 22. a. Duchony József nevű 2/48. B. 23. a. Duchony Francziska nevű 2/48. és B. 24., 26., 27. a. Duchony János nevű 2/48. részben irt ingatlanokra a végrehajtási eljárás 156. §. alapján 152 korona, 3. és az u. o. 391. sz. tkjvb. f. 1. sor. 800. hrsz. a. foglatl és B. 1. a. Matuskovich Mihály nevű 2/48. B. 2. a. Matuskovich Lajos nevű 2/48. B. 3. a. Matuskovich Mihály nevű 2/48. B. 4. a. Matuskovich Mátyas nevű 2/48. B. 5. a. Matuskovich János 2/48. B. 7. a. Skultety György 2/48. B. 8. a. ennek neje 2/48. B. 9. a. Duchony Ferenc 2/48. B. 11. a. Duchony József nevű 2/48. B. 12. a. Duchony Francziska nevű 2/48. és B. 13., 15., 16. a. Duchony János nevű 2/48. részben irt ingatlanokra a vég. eljárás 156. §. alapján 152 koronában ezen megállapított kiáltással árban és hogy a fenteb megjelölt ingatlan az 1905. évi július 8-ik napján d. e. 10 órakor Znióváralja községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltással árban alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozők tartoznak az ingatlan kölcsönös segélyző pénztár Zniún, végrehajtónak Duchony József nevű irt ingatlanokra a vég. eljárás 156. §. alapján 152 koronában ezen megállapított kiáltással árban és hogy a fenteb megjelölt ingatlan az 1905. évi július 8-ik napján d. e. 10 órakor Znióváralja községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltással árban alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozők tartoznak az ingatlan kölcsönös segélyző pénztár Zniún, végrehajtónak Duchony József nevű irt ingatlanokra a vég. eljárás 156. §. alapján 152 koronában ezen megállapított kiáltással árban és hogy a fenteb megjelölt ingatlan az 1905. évi július 8-ik napján d. e. 10 órakor Znióváralja községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltással árban alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozők tartoznak az ingatlan kölcsönös segélyző pénztár Zniún, végrehajtónak Duchony József nevű irt ingatlanokra a vég. eljárás 156. §. alapján 152 koronában ezen megállapított kiáltással árban és hogy a fenteb megjelölt ingatlan az 1905. évi július 8-ik napján d. e. 10 órakor Znióváralja községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltással árban alól is eladatni fognak.

Kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság.

Znióváralján, 1905. évi március hó 19-én.

Janovják, kir. aljbíró.

Wix Miksa Turóczenntmárton

liszt-, fűszer-, csemege-, bor-, szeszital-, kókuszszir-, üveg-, és porcellánraktára.

Ablaküvegezesek, tükörüveg és tükörök, fénykép- és képeretek nagy választékban.

→ Védjegy: „Horgony”. ←
A Liniment. Capsici comp. a Horgony-Pain-Expeller
egy régóta bizonyított háziészet, mely már több mint 35 év óta legjobb fájdalomcsillapító szorakó bizonyított közönségnél, csúsznál és megműléseknél felhasználásukkal használva.
Figyelmeztetés. Silány hamisítványok miatt becsatlakozó orvások legnyit és csak olyan üveget fogadjunk el, a mely a „Horgony” védjeggyel és a Richter czégjegyzéssel ellátott dobozba van csomagolva. Ára üvegekben 80 fillér, 1 kor. 40 f. és 2 kor. és ugyiszlóval minden gyógyszertárban kapható. — Főraktár: Török József gyógyszerháza, Budapest. Richter gyógyszerháza az „Arany orszákhöz”, Prágában, Ellásbrúttársas 8. neu. Mindennapi széküldés.

Biztosíds életedet!
AZ ANKER élet- és járadék biztosító társaság.
Magyarosz. vezérképviselőség: BUDAPEST, VI., DEÁK-TÉR 6. ANKER-UDVAR.
Vagyonállapot 1904. december 31-én
164.5 millió korona, melyből Magyarország 25 millió korona van elhelyezve.
Olcsó díjak. — Méltányos feltételek.
1505-ben B. osztalékterv szerint a befizetett díjak arányában az évi díj 27 1/2%-ig emelkedő nyereséményosztáiék fizetett ki készpénzben.
Előnyös gyermek és vegyes tőkebiztosítások.
Prospektusok kívánatra ingyen.
Képvisele HOFFMANN EDE ur által.
Biztosíds életedet!
Magyar Nyomda Turóczenntmárton.